ΓΙΝΕ ΤΗΣ ΚΥΠΡΟΥ ΒΡΥΣΗ

(Α΄ βραβεῖο τοῦ πρώτου παγκύπριου διαγωνισμοῦ
τῆς 'Ελεύθερης Κυθρέας· μνήμη Τάκη Μουζούρη)

1. Σταλαματιὰ - σταλαματιά, χιλιάδες τόσα χρόνια.
ρουφοῦσε ὁ Πενταδάκτυλος, δάκρυ δροσαγιασμένο.
Κάθε του βράχου σχιματιά, τὸ μάζευε σταγόνα
καὶ γίνηκε στὰ σπλάχνα του ποτάμι ἀνταριασμένο.

2. Ξεπρόβαλ' ἕνα χάραμα τὸ ὑγρό του τὸ κεφάλι
κι ἀντίκρυσ' ὁλοτρόγυρα τὴ ξεραμένη φύση.
Τὴν πόνεσε, ξεθάρρεψε, φουρτούνιασε καὶ πάλι
κι ἐλεύθερο ξεχύθηκε τὴ γῆ νὰ τὴν ποτίσει.

3. Τὴ γῆ τὴν Κυθρεώτικη, ποὺ κράταε μέσ' τὸν κόρφο,
τῆς λεμονιᾶς, τῆς λεβεντιᾶς καὶ τῆς ἐλιᾶς τὸ σπόρο.
τοῦ πλάτανου ριζοβολιὰ ποὺ φώλιαζε καὶ ζοῦσε,
σὰν τὴν ἐλπίδα στὴν καρδιά, κι ἐσένα καρτεροῦσε.

4. Γίνηκες βρύση ἀστείρευτη στοῦ βράχου τὸ ποδάρι,
ἀνάστησες κάθε σπειρί... σ' ὁλάνθιστο βλαστάρι.
ὅλες τὶς χάρες χάρισες ἁπλόχερα κι ὡραῖα
καὶ στόλισες μαγευτικά... μ' ἀγάπη τὴν Κυθρέα.

5. Σ' ἄρεσ' ὁ τόπος... τοῦ 'δωσες ζωὴ ποὺ λαχταροῦσε,
κι ὁ κύρης! σου ἀπὸ ψηλὰ κρυφὰ χαμογελοῦσε.
Περήφανα ἀπ' τὴ ρίζα του δίνει στὸν πλάστη χρῶμα!
τὴ ζωγραφιὰ π' ἀρχίνησε νὰ ζωγραφίζ' ἀκόμα.

6. Τὰ χείλι' ἀχνογελάσανε, ἡμέρεψε ἡ ψυχή μας,
γίνηκ' ὁ καϋμός... δροσιά, στηλώθη τὸ κορμί μας.
ἡ πίκρα... πικρανάμνηση, ἡ θέληση ἀτσάλι,
ἐδῶ τραγούδι καὶ χορός, ἐκεῖ δουλειὰ καὶ πάλη!

7. Στὸ παραθύρι ἡ κοπελιά, ἡ γλάστρα, τὸ ζουμπούλι,
γλυκειὰ ἡ φλογέρα τοῦ βοσκοῦ ἀπὸ τὴ ράχη πέρα,
μελωδικὰ παρακαλοῦν νὰ σμίγει κάθε μέρα
τὸ ἀγάργαρο κελάρυσμα μ' ὁλόγλυκο τραγούδι.

8. Βρύση, μου κεφαλόβρυση, γίνε τῆς Κύπρου βρύση,
φύτρ' ἀρετῆς ἀνάστησε... κάμε την νὰ καρπίσει
στῆς Ρωμιοσύνης τὴν καρδιά, ν' ἁπλώσει νὰ φουντώσει
στὸν τόπο εἰρήνη, λευτεριὰ καὶ προκοπὴ νὰ δώσει.

ΑΝΔΡΕΑΣ ΚΩΝΣΤΑΝΤΙΝΙΔΗΣ
«Ἄλφα — κάπα — νί»
πρόσφυγας ἀπὸ τὴν Μόρφου
καὶ τώρα Κρήτης ἀρ. 2
Πάνω Λακατάμια.